

POCZYTAJCIĘ MAMO, TATO! 152 (maj 2014)

Praktyczne uwagi pomocne we wspieraniu rozwoju swego dziecka

Ach! Ta ortografia...

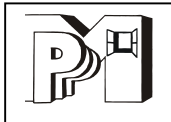
Poprawianie wypracowań dzieci w domu wielu rodzicom spędza sen z powiek. Gdy się widzi rojowisko błędów, to po jakimś czasie już nie wiadomo, jak się co pisze. W wielu domach słychać westchnienia, wzdychania, czasem powątpiewania co do inteligencji dziecka. Tymczasem droga do poprawnego pisania bywa trudna. Niewiele dzieci intuicyjnie pisze poprawnie, nie potrafiąc za bardzo wyrecytować zawitych regulek. Większość musi pracować, „wykuć” zasady. To jednak nie wszystko. Potrzebne są także nawyki samokontroli podczas pisania. Można znać reguły, ale nie używać tej wiedzy podczas pisania. Wiele dzieci tak funkcjonuje. Do tego dochodzi coraz większa ilość czasu spędzana przez dzieci na oglądaniu telewizji i graniu w gry komputerowe. Mało które lubią czytać książki. Mają bryki, sfilmowane lektury na kasetach do oglądania w domu. Okazji do wysiłku, żeby osiąść wiedzę jest coraz mniej. Powiem krótko: żeby były efekty, trzeba pracować nad pisaniem w domu. Komu zależy na lepszym pisaniu powinien:

- ❖ przygotować słownik ortograficzny oraz zeszyt do ćwiczeń,
- ❖ wypisać wszystkie poznane regułki i zasady oraz wyjątki,
- ❖ przygotować kilkudzaniowe teksty (po 4,5 wyrazów), czytać tekst kilkakrotnie, a potem spróbować zapisywać bez patrzenia na wzór, wreszcie sprawdzić podkreślając błędy,
- ❖ układać zdania z wyrazami, w których były błędy,

- ❖ wypisać zestawy ok. 10 słów z trudnościami ortograficznymi i przywołując zasady uzasadnić pisownię,
- ❖ pisać dyktanda kilkudzaniowe z wyrazami trudnymi, przed napisaniem których trzeba
- ❖ ustalić zasadę i pisownię,
- ❖ trudne do pisania wyrazy lepić z masy solnej, plasteliny, gliny, układać z włóczki, ze sznurka, guzików, wydzierać z kolorowego papieru, wymawiając je podczas pracy (im więcej zmysłów bierze udział na raz w uczeniu tym lepszy będzie ślad pamięciowy i większa szansa na utrwalenie),
- ❖ ćwiczyć różne formy pisemne poprzez opisywanie przedmiotów, osób, zjawisk w kilku zdaniach, charakteryzowanie, streszczanie, prowadzenie pamiętnika, układanie śmiesznych rymowanek,
- ❖ uczyć się zastępować trudne ortograficznie słowa innymi, w których nie ma pułapek np. zamiast pisać „na półce leży książka” – „na szafce jest bajeczka” itp.
- ❖ szukać książeczek z ćwiczeniami ortograficznymi w formie zabawy.

Bardzo ważną sprawą jest wspieranie dziecka nagrodą, pochwałą. Rodzic może razem z dzieckiem bawić się w pisanie. Wspólnie trud wydaje się mniejszy...

Danuta Lewandowska

POCZYTAJCIĘ MAMO, TATO! 152 (maj 2014)

Praktyczne uwagi pomocne we wspieraniu rozwoju swego dziecka

Jak nauczyć dziecko samodzielnego rozwiązywania problemów

Dziecko wróciło ze szkoły. Widać, że coś się stało, ma bardzo smutną minę, wygląda na załamane. Większości rodzicom aż się serce rwie, aby doradzić, rozwiązać problem za nie, poszukać i ukarać winnych jego smutku czy też wygłosić kazanie, pozzrzedzić, że było niemądre. Rodzice czują się wtedy lepiej. Czują się potrzebni, a narzekanie rozładowuje ich napięcie wywołane sprawą.

Pomyślmy jednak, co można zrobić, aby **to dziecko poczuło się lepiej?** Potrzebna jest dobra rozmowa, rozmowa, w której to rodzic jest dla dziecka i dba o to, aby ono mogło poczuć się dobrze. Aby taka rozmowa się udała:

- ***Wyłącz telewizor, odłóż robotę, usiądźcie razem.***
- ***Patrz na dziecko z uwagą zachowując spokój.***
- ***Okazuj całym sobą, że to jest dla Ciebie ważne i masz na to czas.***
- ***Staraj się rozluźnić, zapytaj co się stało i słuchaj.***
- ***Delikatnie mu towarzyszysz, a nie osądzaj od razu całej sytuacji.***
- ***Słuchaj uważnie.***
- ***Pomagaj dziecku w opowiedzeniu tego, co się wydarzyło.***
- ***Pomocne mogą być następujące zwroty: „Opowiedz mi o tym, co się wydarzyło. Ciekawi mnie, co się stało? Jak to przeżyłaś, przyjełaś? Co o tym sądzisz? Jak myślisz, co teraz będzie? Co czujesz teraz?”***
- ***Gdy dziecko mówi, nie przerywaj, nie wtrącaj swoich trzech groszy.***
- ***Nie przejmuj głosu, aby powiedzieć od razu, co Ty o tym sądzisz.***
- ***Nie zrządz, nie obwiniaj dziecka.***
- ***Nie wymądrzaj się.***
- ***Cierpliwie słuchaj.***
- ***Próbuj określać uczucie, które dziecko Twoim zdaniem czuje.***
- ***Spróbuj spojrzeć na sprawę oczyma dziecka.***
- ***Postaw się na chwilę w tej sytuacji w jego położeniu.***

W ten sposób możesz pomóc dziecku w uporządkowaniu wydarzenia, w uporaniu się z trudnymi emocjami, które temu towarzyszyły. Może ono na nowo spojrzeć na problem i często – już po opadnięciu pierwszej fali emocji - dać radę go samodzielnie rozwiązać. Pomyślmy, jak dobrze musi poczuć się dziecko, które samo, przy naszym tylko lekkim wsparciu poprzez słuchanie, rozwiązało swój problem. To dla niego informacja, że jest zaradne, samodzielne i mądre. To też dla niego najlepsza lekcja, jak radzić sobie w życiu i samodzielnie rozwiązywać swoje problemy.